

MÉCS LÁSZLÓ :

VERSEK

MOTORHIBA

Ülünk anyámmal. Jó az esti csönd
és jó a kályha, jó a könyv, a villany.
Kint rakoncátlan téli szél dühöng.
a lámpa egyszer szédelegve villan
s kialszik. Kezem kapcsolót csavar,
a sír-sötétben nő a zúrzavar,
tetőnk úgy döng, mintha az ördögök
már koporsónkra dobnának röögöt,
a szív szorong és fényt szomjazva lázad,
felforgatjuk fényforrásért a házat,
míg meglelünk egy karácsonyfa-gyertyát
s szívünk, melyet képzelgés réme vert á'
örül, midőn a fény előkerül.
Ülünk a kezdetleges fény körül.

Merengek. Mily jó, milyen emberi
ez ócska láng, mely éjünk elveri.
Ilyennél ültek tán a Betlehem
istállójában azon éjjelen,
vagy ilyennél se, csak egy pisle mécsnél,
vagy csillagfénynél, míg a kesernyés Tél
elolvadt egy kis édes gyermek-arctól
s a jég korszak eltűnt a lelki harcból.
Lám, lám elég egy vezeték-hiba
s egészen tisztán idefénylik a
kiolthatatlan betlehemi Csillag.

Merengek, míg a gyertya lángja villog,
Május volt egyszer, füttyös mámor, illat.
gépkocsin mentünk egy falu előtt,
utunk átszelt egy libalegelőt
és elütöttünk egy kicsiny libát.
a Julesa néni nagy nagy galibát
csinált és szörnyű átkát szórta ránk ott,
de mink neveltünk, nem látván hibánkat,
rohantunk göggel és fölényesen,

nem telt el egy perc tizedrésze sem
s árokban voltunk, vigyorgott felénk
a Halál a község tulsó felén.
Elég volt egy kicsiny kerék-hiba
s már utólért a megsántult liba
a többi tízzel s utólért a sánta
vén Julcsa az, ki vesztünket kívánta,
fogatlan szája már szidásra áll,
de hirtelen egy rossz szót sem talál,
mert megpillantja vérző homlokom,
tépdesni kezdi keszkenője gyolcsát
s kötést csinál, mint régi jó rokon.
Karácsonyfáján száz vihar sepert át
s nem érhatték el vágjuk, hogy kioltásák
szívét, e piros karácsonyfa-gyertyát,
amely Jóság-országból csöppnyi hírt ad.
S jó most a két ökör, mely jármot ingat
s kihúzza sárból gögös gépkocsinkat.

Merengek. Vas-, acél-, arany-kevélyen
rohant a Bábel-gyors egy nyári éjben,
száguldott zengőn a Huszadik Század,
fekete füstje, korma égre lázadt,
nem tisztelt mást, csak haladási törvényt
— s Szarajevonál motorhiba történt:
belezuhan egy pokol szakadékba,
úgy szét ment, mint a mesebeli béka,
tizennégy millió halott maradt ott,
országok törtek össze, mint cserép,
sok elszakított nép gazdát cserélt,
mint országos vásárban bamba bármok,
humanizmus s más rakéta-szavak
feketék lettek, mint pokol-salak,
zsidók fogták a Pápa köntösét:
oly sűrű lett a Földön a sötét,
de meghallottuk, hogy jövőnk dalol,
s előkapartuk a romok alól
a Bibliát s az ócska Bibliából
a Bábel-gyorsból szemétként kitett
karácsony-gyertyát, gyermek-víg hitet
s a jóságot! Meggyújtjuk, lengve lángol
s a romokból sorsunk lassan kilábol.

Merengek. Mormogom magamnak is,
másoknak is: világszép szerkezet

a tested, az agyad, szíved, kezed,
de sunyi módon jön egy kis hamis
motorhiba,
midőn sétálni mégy, vagy moziba:
húsmérgezés, rák, alamuszi meghülés,
vagy vezetékhiba: agyszélhűdés,
sötét lesz, megfoszt minden fénytől és
üvöltesz: „Mehr Licht, több világosságot!”
gyujtogatod kedvenc lámpásaid:
Homerost, Goethet, Kantot, Bolyait,
de felgyujthatod egész volt világod,
örök marad a sötétség s a gyász!
Vigyázz,
ha összeroppan szíved, májad, csontod
s lelked kilép ruhából, testi mezbül:
gyujtsd meg hamar a régi gyertya-csonkot
s így menj Halál úr országán keresztül.

VÁNDOR, MONDD, HOL VAN OTTHONOD?

A patak úgy csap zajt, komédiát,
mint a tanév végén a víg diák,

ki városból vidékre megy haza
s tarisznyájában tréfák halmaza.

A patak szülőanyja nem a hegy.
A patak mindég vissza, hazamegy.

Nem bántja sem gát, sem szerencse-kegy,
mindég biztos, mert mindég hazamegy.

Nemcsak biztos, de vidám harsogó,
ugródeszkája minden zuhogó.

Néhol feljajdul s tajtékkal kicsap,
könnyében szivárvány van s nincs iszap.

S mert nincs iszappal tele kebele,
ha hősziplábú lányka lép bele,

nem piszkítja be: pillanat alatt
piros csókot cuppant rá s elszalad.

Bátran kacag, egészséggel jajong,
ha behull korhadt ág, holt falomb,

rothadt vadalma s más élet-szemét:
a ritmusából nem veszít zenét.

A szíve pisztráng-pajkosan dobog,
hajsátra borzas-boldogan lobog.

Ha behajtják dolgozni a malomba,
ott is belékacag a fájdalomba.

Ha gyárba küldik: gépek csúnya piszkát,
munkások kormát mossa s újra tiszták,

kifut, kövek közt hempereg, viháncol
s víg gyónással minden szennyet kitáncol.

Igy szép! Szívének így van igaza!
Pataklábbal én így megyek Haza.

Nem fontos, merre zúg a Tengerem.
Szebb emberségem hazaterelem.

S ki hazamegy: munkája, könnye, csélcsap
csatangolása, naplopása célt kap.

Ki hazamegy: barátja fűnek-fának,
tavasznak-télnek, csillagnak-családnak.

Siralomvölgyből egy ezüstszalagnyi
sáv megzenésül, még csak bír szaladni.

Ki nem megy haza: mint mocsár, halálíg
poshad s még gyöngye is iszappá málik,

nincs mersze jajt, kacajt kiáltani,
unalom lanton új hírt váltani.

Ki nem megy haza: mint a Szaharában
bukdácsoló folyó, teng-leng magában

s beissza bánat-kétely és homok.

– Mondd, földi vándor, hol van otthonod??

Mécs László